

Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ : ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ.

(Πίναξ του Γκέλοφ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΟΥΤΣΟΙ...

Αυτή την ημέρα ο Τουλάρης δεν την βρήκε την 'Αθήνα ήσυχη. Την είδε νάνα παραγμένη σ' ήφ'αυσα, όταν άρχιζε νά την φουσκώνει ή τρικυμία.

"Έτρεξε δώ ό Τουλάρης, έτρεξε κεί, όπου είχε δουλειές. Καί είχε άρωατές, γιατί είχαν μαζευτεί. 'Αλλά τίποτα δεν έκανε. Καμιά δουλειά δεν τελείωσε, με κανέναν δεν μπόρεσε νά συνεννοηθή.

Μά πώς νά τις τελειώσει, πώς νά συνεννοηθή, που όλοι άλλου είχαν τό νου τους; Καί άλλα τους ρωτούτε καί άλλα έλεγαν;...

Καί φαινόταν όλο νά σέρονται άπ' τις φωνές του πλήθους, άπ' τη φωνή της τρικυμίας που ήταν έτοιμη νά ξεσπάση.

Καί του έλεγαν κ' αυτοί τά λόγια που είχε άκούσει έξω, σε κάθε θήμα του, τά λόγια του παραγμένου πλήθους. Τά ίδια λόγια του έλεγαν.

Χωρίς νά κατορθώσει τίποτα, έφυγε γιά νά πάη στο μικρό καί μακρυνό άπ' τά κέντρα προάστειο, που κατοικούσε. Μά καί στο αυτοκίνητο τό επιβατικό, που μπήκε, τά ίδια λόγια άκουσε, τις ίδιες όμιλίες που είχε άκούσει στους δρόμους καί σε κάθε γωνιά των 'Αθηνών. Καί όλο αυτά κατοικούσαν, σαν ένα τραγούδι μονότονο, που όλο τά ίδια λέει, την ίδια στροφή έχει.

—Νά νάχουν όλοι ένα μυαλό!... είπε ό Τουλάρης καθώς τους άκουγε.

Σγά-σγά όμως τους βαρέθηκε, αισθάνθηκε ήσθία, καί γύρισε καί κούταξε έξω.

Κάτι ήρθε από νου του εύχαριστο, ένα πρόσωπο ώραίο, που τον έσπευε καί τον θύθηκε σε μιá γλ'ύκια άπέραντη. Καί άπ' αυτή δέ βγήκε παρά, όταν σπαμάχησε τό αυτοκίνητο στο προάστειο που κατοικούσε κ' άκουσε τη φωνή του είσοπρακτορα νά του λέη:

—Κύριος τέριμα!...

Εκεί όμως που κατέβηκε στο ήσυχο προάστειο, που κανείς θόρυβος δεν τό τάραισε, εκεί, καθώς πήγαινε άργά βαδίζοντας ή σέροντας τό πόδι, κέκτηνε κ' αυτός ότι είχε άκούσει, τί θα γινόταν...

Σά νά τάχε ριξει παραίμερα καί τάπαυσε τώρα νά τό δη' τί ήταν.

Τά σκέφτηκε όλο καλά, καί στο τέλος σήκωσε τό κεφάλι του εύχαριστημένος.

"Εδίδωξε έπειτα τις μύγες που τον άκόλουθούσαν καί τον ένοχλούσαν, με χαμόγελο, καί πρώτη φορά, πρώτη, χάρηδενε τό σακάτικο πόδι του...

Στό σπίτι του κοντά ό Τουλάρης ακόμα είχε βραδύνει τό θήμα του. 'Η ματιά του πήγαινε σ' ένα παράθυρο καί τό χέρι του χτυπούσε δυνατά χάμω τό ραβδί του.

Καί νά ξαφνικά στο παράθυρο μιá μορφή γλυκειά παρουσιάστηκε...

—Καλημέρα, κύριε Τουλάρη, τού είπε.

—Καλημέρα, δεσποινίς 'Ελένη, της άπάντησε αυτός καί περπάτησε γρήγορα γιά νά πάη κάτω άπ' τό παράθυρό της νά σταθή.

—Δέ σάς είδα σήμερα, θάχατε πάει μέσα, κελαιοδούσε αυτή από πάνω. Τί νέα μάς φέρατε; Γιά πές μου...

Αυτός αισθανόταν νάχη μιá γλυκειά ταραχή, μιá γλυκειά τρικυμία νά τον έχη αρπάξει, καί μισοσπασμένος άπ' αυτή άπάντησε:

—'Ησυχία...

—'Ησυχία... Μά τί λέτε, κύριε Τουλάρη; 'Ησυχία!... 'Εδώ τά πράγματα είναι άνω-κάτω καί πάμε γά...

Αυτός τώρα θημήθηκε, είδε μέσα από την εύτυχία του, άπ' τη θαμπίδα τη γλυκειά που τον είχε τυλίξει, είδε κάτω, 'Αλλ' άπάντησε: ...

—Αυτή τη στιγμή, δεσποινίς 'Ελένη, βλέπω μόνον έσάς! 'Α, σ' γνώμη, έσένα λάθος, όλες τις στιγμές!...

Αυτή δεν του άπάντησε άμισως, είχε ξαφνιαστεί, "Υστερα είπε:

—Τώρα, αυτά νά λέτε έτσι...

—'Εγώ έτσι; ... 'Α, τι νά σάς πώ...

Καί ό Τουλάρης κούταξε ψηλά. Είθε καθαρό ουρανό δίχως σύννεφα...

'Η 'Ελένη κούταξε κ' αυτή.

—Μά τί βλέπετε; τον ρώτησε έπειτα.

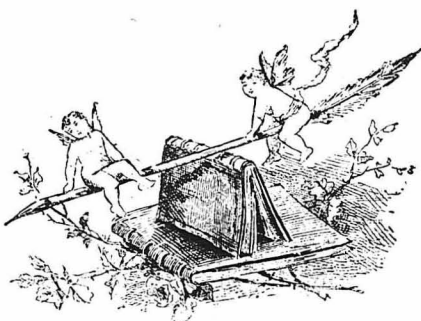
—Τι βλέπω; της άπάντησε αυτός, βλέπω καί παρακαλώ νάχουν σύννεφα, νά γίνη μιá μπόρα φεβροή, καί μιá πλημμύρα σ' ένα σπίτι...

Αυτή έβαλε τά γέλια.

—Μά λημονήσατε, τού είπε, κύριε Τουλάρη, πώς κατοικώ τώρα εδώ, στο επάνω πάτωμα; ...

Ο Εδλάμιτης Τουλάρης ήταν δικηγόρος. Σχεδόν όμως δεν έξασκούσε τό επάγγελμά του, γιατί είχε άρκετή περιουσία καί δεν ήθελε, όπως έλεγε, νά κάνει περισσότερα.

Έτρεχε όμως καί υπερόφαιζε φτωχούς άνθρώπους που ζητούσαν πλοήσαι νά άδικήσουν. Καί ήταν καλός, δυνατός δικηγόρος. Είχε φωνή ώραία,καθαρή. Μά ήταν καί ώραϊός άν-

τρας. Και φαινόταν καλόσωμος και δυνατός όταν δεν περιπατούσε. Οσο στεκόταν ήταν αληθινά θυμαίσιος, καθώς όμως έκανε να περιπατήσει, δια αυτά τα καλά, έχανονταν. Και η αιτία ήταν το πόδι του.

Τόχει χιπήσει σε μια τρέλλα του έφηβος και το πόδι του είχε πάθει. Δε λύγισε πολύ και σχεδόν το έθερσε.

Αυτό το πόδι του ήταν ένα βάσανο, μια στενωχόφρα του μεγάλης. Τόν τυρόνησε, τόν τυραννούσε, τόν έκανε να μη εύχαριστείται τη ζωή.

Κι έλεγαν πολλοί φίλοι του, πως και το δικηγόρο που δεν έκανε, ενώ είχε έπιτυχία και κει που πήγε στο μικρό προάστειο και κάθησε, απία ήταν το πόδι του. Πολύ τόχει πάρει κατάκαρδα.

Έκει, στο μικρό προάστειο, γνωρίστηκε όμως, με μια νέα, τη δεσποινίδα Έλένη.

Αυτή έλεγε σ'ένα διπλανό του σπίτι μαζί με τη μάνα της. Πατέρα δεν είχε.

Ο Τουλιάκης την αγάπησε. Και όσο κ'άν προσπαθούσε να μη μαθευτεί η αγάπη του, δε μπόρεσε. Έγινε γνωστή στη γειτονιά.

Και μια μέρα έμαθε ο Τουλιάκης απ' τη γρηά που είχε στο σπίτι για να τόν περιποιείται, πως είχε η Έλένη σε κάτι φίλες της, που τής είχαν π' αυτόν, ότι καλώς είχε για να τόν πάρη:

—Τι λέτε!... Και πως θα βγάινω μαζί του!... Νάχω έναν κουτσό δίπλα μου!...

Ο Τουλιάκης τó πιστέφει. Μα και έσπερε να τó πιστέψη, γιατί δεν έλεγε ψέμματα. Κι' έπειτα ο γρηά του υπηρετούσε, ήξερε δια σχεδόν τά μυστικά όχι μόνο της γειτονιάς, αλλά διοικήρου του προαστίου.

Αυτά τó λόγια τόν Τουλιάκη τόν έκαναν να μαζευτεί και να άπορεύνη να βλέπη την δεσποινίδα Έλένη.

Μια βραδιά ο Τουλιάκης έγραζόταν στο γραφείο του.

Άκουσε ξαφνικά τη βροχή να χιπή τα παρθύρια του. Και εύχαριστήθηκε.

—'Αλλ' έπειτα από μια τρομερή βροχή σά να συντοφίτηκαν τά ουράνια, γεμίφαροι έρχισαν να πέφτουν από ψηλά. Ο κρότος τους, τόν άνάγκασε ν'άφήση την εργασία του.

Σηκώθηκε κ' άνοιξε τó παρθύριο.

Ήταν κατακαλυμμένος ασπός και όχι βροχή.

Η δούη τόν νερόν άκούγονταν να ύπνώνει άτακτα!...

Ο δρόμος είχε γίνει ποταμός όρημητιάς.

Έκείθηκε άρινοντας άνοιχτό τó παρθύριο. Σε λίγο όμως πετάχτηκε. Νόμισε πως άκουσε φωνές κοντά εκεί!...

Δέν είχε κάνει λάθος. Να ήταν φωνές γυναίκαις! Μέσα στόν κρότο της βροχής στη δού του νερού, τις άκουγε.

—Μην είνε η Έλένη, είνε.

Και με μιάς άρπάζοντας τó ραβδί του θαρραλέα, προχώρησε στην έξοδο σίροντας τó πόδι του. Με μιάς βράχτηκε, διαν βρέθηκε έξω στο δρόμο.

Η φωνές έσκολοιούσαν. Δεν είχε κάνει λάθος. Έκει στις Έλένης τó σπίτι φώναζαν, έπαισαν βοήθεια.

Η έξώπορτα της αλλής ήταν κλειστή. Δυνατός σαν ταύρος ο Τουλιάκης την άνοιξε. Η αλλή ήταν πλημμυρισμένη από νερά όρημητιάς.

Είδε νάκει φωτισμένη η κατοικία της Έλένης. Τó έπάνω πάτωμα ήταν άδειο, τώξερε. Φώναζε:

—'Ερχομαι, έρχομαι!...

Ήταν σχεδόν ύπόγειο τó κάτω πάτωμα, κιά τά νερά θ'ι τόχαν πλημμυρίσει.

Πατώντας μέσα στα νερά, έφθασε σπά πλημμυρισμένη σκαλοπατία. Τά κατέβηκε, χώθηκε μέσ' στο νερό, έδωσε μια δυνατή σπρωξιά στην πόρτα φωνάζοντας μαζί:

—'Ερχομαι, νάμω!...

Χτύπησε πάνω την πόρτα με δύναμη, της πέταξε τούς σίγτες, πάλεψε με τά νερά και σάν ήρωας τόν παραμυθιόνην τήν άνοιξε.

Η δύο γυναίκες με τά νηπιανά ήταν άνεθαισμένες σ'ένα μεγάλο τραπέζι. Μα τó νερό πλησίαζε να τις φτάσει!...

—Μη φοβάσθε! μη φοβάσθε! τούς είνε.

—Τη μαμά, τη μαμά! τού είνε εκείνη.

—'Οχι, τήν κόρη μου.

Αυτός άρπαξε τήν κωρά Σουλέτα, άτως θάρραξε ένα δεμάτι διαφρόξυλα.

Ήνοχος, έχοντας πεποιθήσει σπή μεγάλη του δύναμη τήν έβγαλε έξω άγά, αλλά σταθερά. Και τήν πήρε και τήν άφησε στην πόρτα του.

Η γρηά υπηρετούη του ήσανε στο πόδι!...

Γύρισε πίσω τόσο γρήγορα που κινδύνεψε να πέση δύο-τρεις φορές.

Μαζεμένη στο τραπέζι έπάνω τόν περιμένει. —Δεσποινίς Έλένη, έλάτε!...

Αυτή τού χαμογέλουσε. Τήν άρπαξε αυτός στήν άγκαλιά του και τήν έσφιξε. Κι' άρχισε να προχωρή με προσοχή μεγάλη.

Και βάδιζε σχίζοντας τά νερά και μέσα στα νερά, στόν κατακαλυμμό λούτρεψε, στεφενός, δυνατός, έχοντας στήν άγκαλιά του τή νέα.

Έπί τέλους έφθασε στο σπίτι του. Και μπήκε μέσα με τó γλυκό του φροτίο. Και δέν τήν άφησε παρά στο έπάνω σαλοκάτι!...

Τούς παραχώρησε τó δωματίό του, κ' αυτός πήγε σε άλλο δωμάτιο να κοιμηθή.

Η νέα έλλαξε από τότε. 'Αλλοιώς τού μιλούσε, τού φερόταν. Αυτός όμως θυμόταν πάντα, κείνα τó λόγια, που τούχε πει η γρηά υπηρετούά του και δέν τολμούσε να μιλήση, να τής πη κάτι, απ' δτι αισθανόταν.

Η Έλένη, δέν ήταν καθόλου φτωχιά. Και τó σπίτι που καθόταν ήταν δική της. Από οικονομία ή μάνα της τότε, θέλησε να κατοικήσουν στο κάτω πάτωμα. Μα ίπτηχε κ' ένας άλλος λόγος που δέν ήθελε να μείνη στο έπάνω ή μάνα της. Είχε κει πεθάνει ο άντρας της, ο πατέρας δηλαδή της Έλένης.

Και μ' αυτά λοιπόν, που έβλεπε ο Τουλιάκης, δέν άποράσισε, δέν τολμούσε να κίνη τó παραμικρό κίνημα, να πη κάτι.

Και έλλοτε πάλι έλεγε:

—Πώς με κίτταζε, πως με κίτταζε!... Ά, δέν κάνει, δέν κάνει καλά!...

Και σάν κωφά απ' τόν έαυτό του και σά νάβλεπε και κάπως λάμψη έλπίδας:

—Μήπως μ' αγάπη!...

Σιγά, σιγά δέν μπορούσε πειά.

Ήθελε πειά να τελειώσει τó μαρτύριο, να ήξερε τι θάκανε!...

Και έπιτέλους όρμήστηκε πως θα προσπαθούσε να τής πη, θάρραξε να τής λέη έρωτικά λόγια!...

Κ' έκανε άρχη απ' τήν ώρα που είχε θυή αιτή στο παρθύριο και τού μίλησε.

Κ' έμεινε εύχαριστημένος γι' αυτό που έκανε και συνεχίρησε τόν έαυτό του.

Μά κάτι σά νάχε δη νάφεται να τόν βοηθήση κείνη τήν ήμέρα!...

Μετά τó φαι και άφαι άναπαύθηκε λίγο, ο Τουλιάκης βγήκε έξω.

Ήλιος δυνατός, ζέστη καλοκαιριού.

Τά παρθύρια τόν σπιτιόν κλειστά. Και τής Έλένης κατόκλειστο. Κι' έρημα στο όροφο, στα δωματία.

Είδε επί τέλους και άνθρωπο. Τó γέρο Νικόλα, τó μπακάλη της γειτονιάς. Καθόταν έξω απ' τó μπακάλικό του κάτω απ' τó μεγάλο δέντρο και διάβαζε έφημερίδα.

—'Ελα, έλα να δής! τού είνε ο γέρο Νικόλας μόλις τόν είδε. Πόλεμος! Κρηόχτησε πόλεμος!

Ο Τουλιάκης τήθησε. Μα σά να πήδησε με τά δυό του τόδια μαζί, δέν τó σήκωσε τ' άλλο.

—Τι λές, τι λές!...

—Νάτο:

Και ο γέρο Νικόλας, είχε σηκωθεί όρθιος και τού έδωσε τήν έφημερίδα!...

—'Εκει που λέει τετάρτη έκδοσι!...

—Καλά!...

Ο πόλεμος είχε κρηχτεί. Ο Τουλιάκης αισθάνθηκε ζάλη, ζήτησε κωφά και τούησε ο γέρο Νικόλας.

Τό ήπε. 'Υστερα κάτι διάταξε τόν έαυτό του κ' έφυγε. Πήρε τó δρόμο τού σπιτιού του.

Έκει άμα έφθασε, μπήκε στο σπίτι της Έλένης. Άνέθηκε τήν μαυρομάνη σκαλία και χιπήθηκε. Η μητέρα της παρουσιάστηκε.

—Α, κίριε Τουλιάκη, τού είνε, πως ήταν αυτό τó καλό!...

—Θέλω τή δεσποινίδα Έλένη, τή θέλω, θέλω να τής μιλήσω, ιδιαίτερός, άν επιτρέπεται!...

—Τι λέτε, τι λέτε! Σεις;

Και στράφηκε η κυρία Χαροκλεια και φώναζε:

—'Ελένη!... 'Ελα, ο κίριος Τουλιάκης σε θέλει!...

Αυτή φάνηκε χαμογελώντας:

—Καλώς τόν κίριο Τουλιάκη, τού είνε. Είμαι στις διαταγές του!...

Μπήκαν σ' ένα σαλονάκι. Αυτή κάθησε. Αυτός δέ θέλησε.

—Λέγε!...

Και τού χαμογέλουσε.

—Θά σάς πω.

Στάθηκε μια στιγμή, της χαμογέλασε, η ματιά του πήγε κάτω στο πάτωμα, τήν κίτταζε πάλι κ' άρχισε χωρίς να τήν κιντάξη καλά:

—Μιά λύπη μεγάλη έχω πάντα, μια λύπη για τó πόδι μου!... Μά άφήστε με να πω!...

Αυτή η λύπη μεγάλωσε, πολύ μεγάλωσε, όταν σάς έγνωρίσα!... Να έγινε σοστό μαρτύριο, σαράκι, που μ' έτρωγε! Άφήστε με, δεσποινίς, σάς παρακαλώ!... Έθέλω να μιλήσω!...

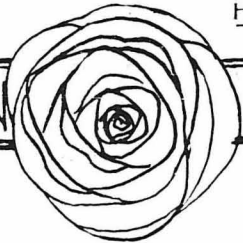
Ο διηγηματογράφος κ. Δημοσθένης Βουτυράς.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Z.

Ένα προφαντό λουλούδι στους κοσμικούς κύκλους. Την χαρακτηρίζει μία γάρις γοητευτική. Η μόρφωσις της εκ των πανσιωτέρων. Η διαγωγή της στο Παρίσι είχε μία ερευνητική επίδοσιν στην τεχνολογία του ντυσίματος, ατόλιτος «κομάρ» και συγχρόνως χαρματηριστικά «οίκα». Σιλουέτια φίνα σάν μίσχος λουλουδιού. Ως επί το πλείστον έχει ένα ύψος κρυφάδες και μελαγχολικό, σπάνια είνε γλυστή και αλληθία είνε κωμία γιατί αναδεικνύεται περισσότερο η θελατική φροσιονομία της.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Έσπερις μίτρις την παρελθούσαν Τρίτη παρά τῷ και τῇ κ. Δ. Γεωργιάδη είνε την γραμμή έταυλι της Κηφισιάς.

—Χάρμα κομφοτήρις η δις 'Ελένη Γεωργιάδη με τουαλέτια κόκκινη νιάλλιας.

—Η οικοδεσποίνια έφερον τουαλέτια πολύ σις θεο-φύξ.

—Μεταξύ άλλων διακρίνομεν κ. και κ. Ταμπακοπούλων με μίτῷ και έμφομέ, κ. Νεφελονή πολύ σις με μπλεαν ντ' άφζαν τουαλέτια και μπλέ και ζώνη, κ. και κ. 'Αργυροπούλων ροζ τουαλέτια και θελοδένια κάτ σε βαθύτερο τόνο, κ. και κ. Διελή φρωσάτια με τουαλέτια βιολάν συνδρασμένη με μούθ.

—'Αλεξανδρινές άμορφες η δις 'Αλ. Ζαφειροπούλων πολύ σις με άσπρα, η κ. Ντόλα Ροσσέτι τύπος γοητευτικής ξανθιάς είνεοφιας με έμφομέ θεο-φύξ, η δις Μικέτια Ζαφειροπούλων χαριτωμένη με έμφομέ μπλέ-άφζ.

—Επίσης παρευρίσκοντο κ. και κ. Ν. Νικολαΐδη, κ. και κ. Πετρίτου τουαλέτια παστέλ κίτρινη, η κ. και δεξ Φορσότη, η μιά με τουαλέτια άσπρη πολύ σις και η άλλη με βουάλ κόκκινη και άσπρα μεγάλα λουλούδια θαμνωσής φρεσάδιας τουαλέτια.

—Η νουαία ελόφμε με πολλή ζοηρότητα. Ως παρτενάο κομφοτάτων δων οι κ. κ. Μελάς, Ζαφειροπούλος, Κανελόπουλος, Φορσέτις, Ροσσέτι, 'Αργυροπούλος.

—Εκτόστος «ομάδα» συγκέντρωσις την παρελθούσαν Κυριακή είνε το Γκόλφ επί τῇ ενοκία διαμονής θραβειών, τά όποια διένεμεν η Πρωγαριεσσα Ντεμιντωρ είνε τούς κ. κ. Σουσίτην, Ματάλαν και τας δας Λοφάν Σταύου, Είρηνην 'Εμπεριόου, Ροδοζανσση κτλ.

—Παρευρίσκοντο : Πρεσβευτής 'Αγγλίας, κ. και κ. Ράμωσάι, πρεσβευτής 'Ισπανίας, κ. και κ. Λουομανη, η κ. και δις Σταθάτου, κ. και κ. Γ. Ζαζίφη, αι δεξ Περιοαζόγιου, Βιάχου, 'Ανδρισάση, Θεοδόγη, Καρτανή, Θεοζάγη, Μιχαλοπούλων.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

«Κι' είνε φοβερό σαράκι απ' την ήμερα, που η γαη Κούλα, μω είνε ζάτι, πώς είνε... τό θρώσατε καζό... Είχατε όδηο, δέ λέω... 'Αφήστε με...

Αυτή είχε σηκωθεί όμοιος και τόν έκτόδοις να έξασκολούθησι:

—Καλά, έκείνο πάει! τού είνε. Καζό είνε κάνει!... 'Εγώ από καζό αυτό δέν τό βλέπω για έλάττωμα!... Δεν τό βλέπω, όχι, δέν τό βλέπω! Καλό κι' αυτό μου φαίνεται καλό, φρωάο!...

Αυτός είχε μείνει.

Η 'Ελένη είχε άνίμει. 'Ηταν κατακόκκινη, συγκινημένη πολύ...

—Δοιτόν, μίλησε ό Τουλάκης, υπορώ νά ζω έλπίδα...

—Μά τό ρωτάς άζόμη;

«Υστερα από λίγο, καθισμένοι στο μικρό σαλονάκι ό ένας κοντά στον άλλον μιλούσανε. 'Ησαν και η ήμια της έκεί.

Αυτός, αφού τούς είνε για τόν πόλεμο, που κηρύχτηκε, και πώς αϊτόνε τόν έσωνε η κουτοσύμια του, θυμήθηκε και ζάτι και θέλησε να τό πῆ. Κι' άγγισε με εδμήμια να λέη:

—'Εβλεπα, που λέτε, ζάτι και ήλιμια. 'Αλλά πάρα έλεγα, πώς και να γίνη αυτό, μιά μέρα δέ... Καλά, καλά παύω...Θά πώ μόνο τό τέλος και γοηγορά!

...Σκέφτηρα πού είδα πώς θά γίνη πόλεμος, πώς δέ θάταν πράγμα σπάνιο σε λίγο, ναίνε κανείς κουτοσύγι...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

H ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Κεντητό λουλούδι από μαλλί η μεταξύ για γαρι-τόδρα μπουτονιέρας.

τε ως πιο αποτελεσματικό, τό μίγμα με την ζάχαρη και τό λεμόνι, για τό όποιο έχω γράψει λεπτομερώς σε προηγουμένο φύλλο του «Μπουκέτου». Γιατί η αποψήλωσις με την ελαφρότητα είνε όδυνησῆ λιγάκι.

Έστιαδά, Κέσκιραν.—'Η τρούφες με σοκολάτα, γίνοντα ως έξῆς : Μαλακώνετε σε σιγαλή φωτιά 250 γραμμάρια καλής ποιότητος σοκολάτα. Προσθέτετε 200 γραμμάρια ψιλή ζάχαρη και τρέις κροκάδες άφζων. Τ' ανακατεύετε καλά όλα μαζί, ως πού να γίνονη μιά έντελώς λεία ζῆμη και τ' άρνίστε να μείνονη έτοι επί ένα τέταρτο περίπου. Σχηματίζετε κατόν από τῆ ζῆμη μικρές σφαιρές τις όσους κλάτε έπάνω σε σοκολάτα «φρανυλίς», η σε ζάχαρη «κρουσταλίς».

«Μοντέρονα», 'Αλεξανδριναι.—Βέβαια, θά είνε της μόδας κι' έφέτος τό καλοκαίρι τά όλόκληρα καπέλα, συνδεδεμένα μάλιστα από τούστες και γάντια άσπρα. Καθώς φαίνεται, θά φορεθών άκόμα και η άσπρες κάλτσες.

Ααίδα, Πειραιά.—'Αρω άραιώστετε τά μαζά στήματα, πιέζοντάς τα με τά νύχια σας, κάνετε τούτες έτοιλάιμες με χυμό δανδρολίδανου.

Γιά τούς μαύρους λεκέδες τών παρειών, σάς σιμιστώ την έξῆς πομάδα :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Farine de froment: 2 parties; Miel: 1 >; Vinaigre: 1 >

Νά προσμίλαγεσθε δέ όσο μπορέτε από τόν ήλιο. Μπορέτε να ύψηλώσετε άκόμα στην ήλικία σας, κάνοντας τακτικά γυμναστική.

Με λανουράκι, Μεγαλοπούλων.—'Εάν η φρυάδες είνε έντονες, άλειφάτε τις, με την έξῆς λουσίον :

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Eau de laurier-cerise: 100 gr.; Teinture de benjoin: 1 >; Extrait de Saturne: 1 >; Alcool à 90°: 1 >

Μόλις εξαλεμωθών η φρυάδες κάνετε τις έτοιλάιμες. Προσέστε μίγπος τό υγρό πάει στα μάτια.

Μιμίτζαν, Κέσκιραν.—Γράψτε μου αν τό δέμα σας είνε ξηρό η λιπαρό, για να σάς δώσω την κατάλληλη συνταγή για κρέμα. Για τις κριτίδες του μετώπου σάς σιμιστώ έπιπολίμην από λωριδες χαρπιού, τις όποιες θά έχετε άλειψει προηγουμένως πολλές φορές με άσπράδι άφζου. Πριν βάλετε τις λωριδες τεντώνετε άπαλά με τά δαχτυλά σας τό κρυθάνο δέμα. Τις άρνίστε δέ να μείνονη επί άρκετά ώρες. Καλό αποτέλεσμα φέρουν σχετικώς και ειδικής λαστιχένιες μάσκες από κωστούσις, άλλ' αυτές κωστίζον κάπως.

'Αζοθαλασσία, 'Ενταύθα.—'Ετοιμάστε ένα δινάτο άφέφμα από γερανικό χουμπί, τό όποιο θά ρηθε στα φαρμακεία και φυλάγετε τό σε μπουκάλι καλά βουλωμένο. Κάθε βράδι αφού χτενίσετε και βουρσίσετε καλά τά μαλλιά σας, να τό βάζετε με ένα σφουγγάρι μουσκεμένο στο άφέφμα αυτό. Μην πλανιάσετε όμως πριν στεγνώσουν τά μαλλιά σας.

Η βλεφαρίδες μεγαλώνουν με έπαλιμια από γίνη άποστειρωμένη βαζελίνη η λίγο ρετανόλαδο, όπως τούτες φορές άνέρφερα στην παρούσα στήλη.

βαζελίνη η λίγο ρετανόλαδο, όπως τούτες φορές άνέρφερα στην παρούσα στήλη.

Γιά τό στήθος σας σιμιστώ φοριζόν με άσπρο οινόπνευμα, μέσα από τόπο θά έχον μείνει επί όχτο ήμερες φρυάδες κωστώνων.

Βασιλική ν. Τ. Μεσογίαν.—'Αλειφτε τά έξανθήματα με πυκνή σαπούνια από μωρο σαπούνι κωστώνων και την άρνίστε να στενωσῆ. Πολύ όφελέμιοσ σχετικώς είνε και ό χυμός του δανδρολίδανου. 'Αφαιρέστε τ' άλμυρά, τις σάλτσες και τά πολλά κρέατα και προτιμάτε τά χόρτα και τά φρούτα, προ πάντων τά πορτοκάλλια.

Φιλανθῆ.—Γιά να εύδοκιμήσουν τά σπαράγγια σας, να τά έχετε σε μέρος δροσερό και ν' ανακατεύετε τό χάμα τους με ίση ποσότητα άμμου. Και πάντα, στο τέλος του χειμῶνος, να τό μεταστρέψετε σε άλλη γλάστρα.

Μεναγέτε, 'Ενταύθα.—Σιμιστώ και τούτε την ιτανέορα κι' έπειτα την ξεβιάγετε με νερό άνοκατεμένο με λίγη τζαβέλλα.

H ΦΙΑΗ ΣΑΣ